

Arrest

nr. 250 293 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021. Gelet op het uitstel ter zitting van 27 januari 2021 verleend naar de zitting van 17 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché S. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020 inzake M. P. V. I. (hierna: eerste verzoekster) en P. D. M. E. D. C. (hierna: tweede

verzoekster) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 3 november 2020, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV X en RvV X. Aangezien eerste verzoekster de dochter is van tweede verzoekster en in acht genomen dat verzoeksters zich in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte ten dele beroepen op dezelfde argumenten, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoeksters, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 24 september 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 oktober 2019.

2.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoeksters door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 januari 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 20 augustus 2020 werd eerste verzoekster en op 19 augustus 2020 werd tweede verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Op 29 september 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 1 oktober 2020 aangetekend naar verzoeksters verzonden.

2.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1994 in La Libertad. U woonde samen met uw moeder in San Juan Opico, La Libertad, op het adres (...), casa (...) in een huis dat eigendom was van uw moeder. Uw vader woonde in dezelfde wijk. In de wijk waar u woonde was de bende MS13 actief. U volgde lessen Engels in Santa Tecla en werkte voor de customer service in een callcenter in S.(...) D.(...) M.(...), u verdiende hiermee 575 dollar. Uw zus G.(...) A.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...); CG (...)) is al enkele jaren in België en sinds 2018 plande u al een bezoek aan Europa en aan uw zus. In juli 2019 kocht u uw tickets voor deze reis. Uw zus K.(...) L.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...); CG (...)) was ook naar België afgereisd en diende hier op 8 februari 2019 om eigen redenen een verzoek tot internationale bescherming in.

Uw moeder had een kleine informele zaak waar ze popusa's verkocht. Zij moest 'renta' betalen. De bendeleden verhoogden deze 'renta' naar 200 dollar, en uw moeder betaalde dit bedrag twee maal. De bendeleden dreigden dat, indien ze dit niet zou betalen, ze haar zouden vermoorden. Op 13 september 2019 kwam u terug van uw les Engels toen u passeerde aan een donker braakliggend terrein. U hoorde een stem, en voelde hoe iemand u aanraakte en een pistool tegen uw hoofd hield. De man beval u naar het braakliggende terrein te gaan. Hij dreigde u te vermoorden als u zou roepen. Hij kuste en betaste u tot hij koplampen van een pick-uptruck voorbij zag komen. Hij duwde u weg en verdween vervolgens. U liep naar het huis van uw moeder, waar u door haar werd binnengelaten. U was in shock en vertelde haar alles. Uw moeder belde uw vader die vervolgens die nacht de wacht heeft gehouden. De volgende ochtend wilde u gaan werken, maar vond u een dreigbrief van de MS. U beseftte toen dat het serieus was en bent niet meer gaan werken. Uw moeder stopte na uw problemen ook met haar zaak. U bent die dag klacht gaan neerleggen bij de politie van Santa Tecla, maar de politie geloofde u niet. Zij opperden u dat het om een ex-vriend ging. U moest uw verhaal doen aan verschillende agenten voor uw klacht werd genoteerd. Op zondag 15 september 2019 besloot u het land te verlaten. U had geen zin om uw reis naar België te maken, maar uw zus overtuigde u om dit toch te doen zodat u opnieuw kon beginnen. Op maandag 16 september 2019 vond u een tweede dreigbrief.

Op 22 september 2019 vloog u samen met uw moeder E.(...) D.(...) C.(...) P.(...) D.(...) M.(...) (O.V. (...); CG (...)) via Panama en Spanje naar Frankrijk, van waaruit jullie de bus namen naar België, waar jullie arriveerden op 24 september 2019. Op 4 oktober 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in. In november 2019 hoorde u via uw vader dat uw huis werd bewoond door bendeleden van de MS. In december 2019 werd u dit nog eens bevestigd door uw tantes, ooms, neven en nichten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw NIT-kaart, uw vliegtickets, een aangifte die u deed bij de politie van Santa Tecla en twee brieven van de MS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas onderuit haalt.

U beweert dat een bendelid van de MS13 u probeerde te verkrachten en u kon ontsnappen omdat er een auto voorbij reed. U verklaart hierover dat u in shock naar huis bent gerend, alles aan uw moeder vertelde en dat zij vervolgens uw vader belde (CGVS, p. 16). Uw moeder verklaart hier echter over dat zij niet wist wat te doen en dat u zelf uw vader belde (CGVS 19/23813, p. 18). Wat betreft de klacht die u neerlegt als bewijs van uw problemen moet er op worden gewezen dat u zelf stelt dat de politie in de klacht heeft neergezet wat ze maar wilden en er een deel van wat u vertelde er niet in staat (CGVS, p. 17). Bijgevolg kan er dan ook bezwaarlijk bewijswaarde aan dit document worden gehecht.

Ook over uw verklaringen in verband met de twee dreigbrieven die u zou gekregen hebben van de MS rijzen er vragen. Zo verklaart u dat uw vader na de gebeurtenissen van 13 september 2019, 's nachts bij jullie bleef en er de wacht hield (CGVS, p. 16). U legt uit dat u de ochtend van 14 september 2019 opstond om naar uw werk te gaan, en vervolgens de dreigbrief vond die de MS13 onder uw voordeur had geschoven (CGVS, p. 14). Volgens uw eigen verklaringen komt deze deur echter uit in de living

(CGVS, p. 14), waar uw vader op dat moment de wacht aan het houden was (CGVS, p. 16, 18). Dat u degene bent die vervolgens deze dreigbrief vindt, terwijl uw vader er volgens uw verklaringen de wacht aan het houden was en niet geslapen heeft (CGVS, p. 16, 18-19), is uitermate vreemd. Uw uitleg, dat hij het niet gezien zal hebben, en dat u zich voorstelt dat degene die de dreigbrief heeft achtergelaten, geen geluid heeft gemaakt, en uw vader dus ook niets gehoord heeft (CGVS, p. 19), kan niet overtuigen. Dat uw vader de dreigbrief niet zou hebben opgemerkt die onder een deur werd geschoven in de ruimte waar hij de wacht hield, is onaannemelijk. Ook uw verklaringen over wat er met de originele tweede dreigbrief is gebeurd, zijn eigenaardig. Zo stelt u speciaal foto's te hebben getrokken om voldoende bewijs te hebben van wat er u is overkomen in het geval u de brieven zou kwijt geraken (CGVS, p. 15), maar bij uw vertrek naar België hebt u er niet op gelet dat u het moest meenemen en bent u het gewoonweg vergeten (CGVS, p. 15), terwijl u op dat moment al besloten had om internationale bescherming aan te vragen in België (CGVS, p. 8, p. 17). Overigens moet er op gewezen worden dat aan de kopieën van de twee dreigbrieven geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gezien de afkomst ervan niet kan worden nagegaan.

Verder is het ook op zijn minst eigenaardig te noemen dat uw problemen pas beginnen anderhalve week voor uw geplande vertrek naar België (CGVS, p. 8, 16-17). Ook dat u de man die u lastig heeft gevallen nog geen enkele keer gezien had (CGVS, p. 17), is uitermate vreemd, gezien uw moeder wel verklaarde dat u bent lastiggevallen omdat het bendelid zijn oog had laten vallen op u, gezien had dat u geen partner had, en denkt dat hij deel is van de bende die uw wijk controleert en daar vaak op de hoek staat om iedereen in de gaten te houden (CGVS 19/23813, p. 22). U hebt hem vervolgens ook niet meer gezien (CGVS, p. 17). U verklaart dat dit komt omdat u niet meer bent buitengekomen na het incident, maar u bent wel nog mee klacht gaan indienen (CGVS, p. 16) en mee geweest met uw moeder om haar paspoort in orde te maken (CGVS 19/23813, p. 20). Dat u eerst wordt lastiggevallen, vervolgens op drie dagen tijd twee dreigbrieven krijgt, en daarna niets meer van de bendeleden hoort en ziet, ook al was u nog een week in El Salvador (CGVS, p. 8), is uitermate vreemd. Zeker gezien de bendeleden in de tweede dreigbrief dreigden dat u hetzelfde zou overkomen als uw neef, en uw moeder verklaarde dat bendeleden uw neef uit het huis zijn komen halen waar hij op dat moment verbleef (CGVS 19/23813, p. 5).

Er moet ook op gewezen worden dat u niet verder komt dan blote beweringen wat betreft de reis die u gepland had naar Europa. U stelt dat u initieel van plan was om vijf dagen Parijs te bezoeken en uw zus hier ook al de overnachtingen voor had geboekt. U kan hier echter geen enkel bewijs van voorleggen (CGVS, p. 9-10). Ook de link die u aanhaalt tussen uw eigen problemen en die van uw moeder, dat de bendeleden uw moeder zouden afpersen om u onder druk te zetten hun vriendin te worden, rust enkel op uw beweringen (CGVS, p. 17, 20). Dat dit het geval zou zijn, is uitermate vreemd, gezien uw moeder beweerde dat het bedrag van de renta werd verhoogd op 31 augustus 2019, twee weken voor uw problemen (CGVS 19/23813 p. 18). Uw moeder stelt overigens niet te weten waarom de bendeleden opeens het bedrag van haar 'renta' verhoogde naar 200 dollar (CGVS 19/23813, p. 21). Verder blijkt uit uw verklaringen nergens dat de bendeleden hebben aangegeven dat er een link is, noch hebben zij hier iets van geschreven in de dreigbrieven die ze onder uw deur zouden hebben geschoven.

Tot slot moet er ook worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U poneert namelijk dat u en uw moeder helemaal geen zin hadden om het land te verlaten en naar België te komen, u bent maar op aanraden van uw zus naar België gekomen om internationale bescherming aan te vragen (CGVS, p. 17). U reisde bovendien via Panama, Spanje en Frankrijk naar België. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje of Frankrijk geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschuiving dat België internationale bescherming voorziet (CGVS, p. 11), is onafdoende aangezien Frankrijk en Spanje dit ook doen. Er mag redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Wat betreft de problemen van uw moeder die u aanhaalt, moet er op worden gewezen dat er ten aanzien van haar een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw moeder is gebaseerd op de volgende motieven:

“(…)”

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw paspoort, NITkaart, identiteitskaart en vliegtickets, hebben enkel betrekking op uw identiteit en reisweg, elementen die hier niet onmiddellijk ter discussie staan.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw profiel als jonge vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat uw zus G.(...) A.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...); CG (...)) op 15 mei 2018 erkend werd als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In hoofd van uw andere zus K.(...) L.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...); CG (...)) werd op 8 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1969 in La Libertad. U bent gehuwd met M.(...) E.(...) M.(...) M.(...). U woonde niet meer samen in El Salvador, maar bent nog niet officieel gescheiden. Samen hebt u drie kinderen: K.(...) L.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...), CG (...)), V.(...) I.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...); CG (...)) en G.(...) A.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...); CG (...)). Uw dochter G.(...) kwam door eigen problemen met bendes in 2017 naar België met haar partner en zij werd erkend. Uw dochter K.(...) vertrok in januari 2019 naar België omwille van de bendes, zij diende hier op 8 februari 2019 om eigen redenen een verzoek tot internationale bescherming in. U woonde samen met uw dochter V.(...) in San Juan Opico op het adres (...) in San Juan Opico, in een huis dat uw eigendom was. In de wijk waar u woonde was de bende MS actief, op de hoek van uw straat had deze bende ook een uitkijkpost.

Sinds maart 2014 had u een informele zaak voor uw huis, waar u popusas en zoete gebakjes verkocht. U maakte daarmee dagelijks 50 dollar winst. Na 2 of 3 maanden werd u 'renta' opgelegd door de MS. U moest vanaf dan 20 dollar per week betalen. Wanneer dit niet lukte, gaf u de bendeleden het equivalent of meer in eten. In juni 2019 kocht uw dochter V.(...) vliegtickets naar België zodat u het hier kon leren kennen en uw dochters in België kon bezoeken. Op 31 augustus 2019 werd u rond 16u benaderd door twee mannen die u een gsm gaven. Aan de telefoon sprak het bendelid 'El Crimen' u aan. Hij zei u dat hij uw zaak beu was en dat hij u daar niet meer wilde zien. U moest vanaf dan iedere zaterdag 200 dollar betalen, en hij dreigde u te vermoorden indien u dit niet zou doen. U moest ook al direct de eerste keer 200 dollar betalen. Op zaterdag 7 september 2019 betaalde u opnieuw 200 dollar.

Op vrijdag 13 september 2019 kwam uw dochter V.(...) terug van haar werk. Ze klopte in shock aan op de deur en vertelde u dat een bendelid haar had proberen te verkrachten. Ze kon weggeraken toen er een auto voorbij reed en het bendelid dacht dat deze van de politie was. U besloot naar haar vader te bellen, die die nacht bij jullie bleef slapen. Uw dochter stond de volgende dag vroeg op om te gaan werken en vond toen een dreigbrief van de MS aan haar gericht. Uw dochter ging vervolgens niet meer werken, en u stopte met uw zaak. U besloot aangifte te gaan doen bij de politie. Omdat jullie schrik hadden dat de bendeleden dit te weten zouden komen ging u niet naar de politie van San Juan Opico, maar naar Santa Tecla. Bij de politie moesten jullie meermaals jullie verhaal doen aan verschillende agenten in twee verschillende kantoren. De politie geloofde uw dochter niet. U kreeg pas het bewijs van uw klacht nadat u hier meermaals op aandrong. Op 15 september 2019 praatte u met V.(...) en besloot u om naar België te komen en hier te blijven. Op 16 september 2019 kreeg uw dochter een tweede dreigbrief van de MS.

Op 22 september 2019 vloog u met uw dochter V.(...) via Panama en Spanje naar Frankrijk, van waaruit jullie de bus namen naar België, waar jullie arriveerden op 24 september 2019. Op 4 oktober 2019 dienden jullie een verzoek in om internationale bescherming. Nadat u naar België kwam hebben bendeleden uw huis ingepalmd.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw paspoort, een klacht, en twee dreigbrieven van de MS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om

internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle verklaringen, uw profiel en uw achtergrond, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat de bendeleden u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk vervolgen. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen problemen heeft gekend met de autoriteiten (CGVS, p. 13). U bent niet politiek actief (CGVS, p. 12), u heeft naast de problemen van afpersingen en bedreigingen door bendeleden van de MS13 geen andere persoonlijke problemen gekend in El Salvador (CGVS, p. 20, 23). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die erop zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat men bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijk of vernederende behandeling of bestraffing. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde afpersing door bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit af te leiden.

U gaf tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat bendeleden van de MS13 u in 2014, twee of drie maanden nadat u een eigen zaakje had opgericht, 'renta' begonnen te vragen (CGVS, p. 11). U moest 20 dollar betalen aan de bendeleden, en wanneer u dit niet kon betalen, gaf u hen het equivalent, soms ook meer, in eten (CGVS, p. 11). Op 31 augustus 2019 kreeg u telefoon van 'El Crimen' die het bedrag verhoogde naar 200 dollar (CGVS, p. 18). Hoewel de eis tot betaling gepaard zou zijn gegaan met verbale bedreigingen, moet er worden vastgesteld dat u bent ingegaan op hun vraag en dat u hiermee verdere problemen met de bende verhinderde (CGVS, p. 16, 20). Met betrekking tot de gevolgen van de afpersing op uw levensomstandigheden blijkt uit uw verklaringen dat u nog steeds alle facturen kon betalen. U diende op geen enkel moment hiervoor geld te lenen (CGVS, p. 12). Verder blijkt uit uw verklaringen dat naast de inkomsten van uw zaak, ook uw echtgenoot u financieel hielp wanneer dit nodig was (CGVS, p. 8), uw dochter G.(...) A.(...) u af en toe geld opstuurde, en uw dochter V.(...), die bij u woonde, 575 dollar verdiende (CGVS, p. 11). Verder gaf uw dochter V.(...) aan dat ook zij u iets toestopte wanneer dit nodig was en ze ook over spaargeld beschikt (CGVS 19/23811, p. 8). Uit uw verklaringen over uw persoonlijke situatie blijkt dan ook niet dat u in een situatie van extreme armoede was beland, of bij terugkeer zal belanden, waardoor u onmogelijk kon, of zal kunnen, voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Er moet dan ook worden vastgesteld dat u op basis van afpersing geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Overigens is het uitermate vreemd dat de bendeleden plots, minder dan een maand voor uw geplande vertrek naar België, opeens het bedrag van uw renta verhoogden van 20 dollar naar 200 dollar, terwijl ze voordien ook eten accepteerden als betaling wanneer u de renta niet kon betalen (CGVS, p. 16). Zelfs al mochten de bendeleden van de MS13 werkelijk het bedrag hebben verhoogd naar 200 dollar, dan nog moet er op worden gewezen dat u na 13 september uw zaak niet meer opende en de bendeleden u vervolgens ook geen renta meer zijn komen vragen (CGVS, p. 21).

Verder haalt u nog aan dat u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador omdat uw huis momenteel gebruikt zou worden door bendeleden van de MS13 (CGVS, p. 20). U had eerder echter al verklaard dat er momenteel niemand op het adres woonde (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u toen niet had gezegd dat er bendeleden uw huis bewoonden, stelt u dat u dit niet deed omdat we toen nog niet aan dat deel waren gekomen, en de bendeleden pas maanden na uw vertrek het huis hebben ingepalmd (CGVS, p. 23). Deze poging tot verschoning kan niet overtuigen, gezien er u expliciet werd gevraagd of er momenteel nog iemand op het adres woonde, en er u vervolgens ook werd gevraagd wat er dan met het huis gebeurd was (CGVS, p. 4). U liet overigens na om hier iets van bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden. Ook hiermee kan u dus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

Wat betreft de problemen van uw dochter V.(...) die u aanhaalt, moet er op worden gewezen dat er ten aanzien van haar een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan er ook in uw hoofd niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw dochter is gebaseerd op de volgende motieven:

“(…)”

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uw profiel al handelaar en persoon die geld ontvangt uit het buitenland op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit, een element dat hier niet onmiddellijk ter discussie staat.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met

behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingen zaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat uw dochter G.(...) A.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...); CG (...)) op 15 mei 2018 erkend werd als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In hoefde van uw andere dochter K.(...) L.(...) M.(...) P.(...) (O.V. (...); CG (...)) werd op 8 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook meent verzoekster dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoeksters vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeksters voegen bij hun respectievelijke verzoekschriften volgend stavingstuk: de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3).

3.2.2. Op 18 januari 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het kader van het dossier van eerste verzoekster een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

Op 4 februari 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad in het kader van het dossier van tweede verzoekster een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

3.2.3. Ter terechtzitting legt eerste verzoekster nog een aanvullende nota voor met volgende stavingstukken: een getuigenis van R. A. M. B. (stuk 1) en een getuigenis van N. S. G. (stuk 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Te dezen voeren verzoeksters de schending aan van de rechten van verdediging, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij dit artikel geschonden achten.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt eerste verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) verzoekster er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken nu haar asielrelaas immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevat die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen; dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (1) verzoekster en haar moeder tegenstrijdige verklaringen afleggen over wie verzoeksters vader zou hebben ingelicht over de verkrachtingspoging door een bendelid van MS13, (2) de klacht die verzoekster voorlegt geen bewijswaarde kan worden toegekend nu zij hierover zelf verklaart dat de politie in de klacht heeft neergezet wat ze maar wilden en er een deel van wat zij vertelde niet instaat, (3) verzoeksters verklaring dat haar vader na de gebeurtenissen van 13 september 2019 de wacht hield 's nachts en het toch verzoekster zou zijn geweest die de dreigbrief vond niet aannemelijk is, (4) verzoeksters verklaringen aangaande wat er met de originele tweede dreigbrief is gebeurd eigenaardig zijn, (5) aan de kopieën van de twee dreigbrieven hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien de afkomst ervan niet kan worden nagegaan, (6) het op zijn minst opmerkelijk is dat verzoeksters problemen pas anderhalve week voor haar vertrek naar België begonnen, zij en haar moeder inconsistente verklaringen afleggen over het feit of zij de man die haar heeft lastiggevalen al eerder gezien had(den), verzoekster deze man niet meer heeft gezien en het niet aannemelijk is dat verzoekster werd lastiggevalen, op drie dagen tijd twee dreigbrieven kreeg en daarna niets meer hoort of ziet van de bendeleden terwijl zij nog een week in El Salvador was, te meer nu in de tweede dreigbrief werd gesteld dat haar hetzelfde als haar neef zou overkomen, (7) verzoekster niet verder komt dan blote beweringen wat betreft de reis die zij naar Europa had gepland, (8) verzoekster de link tussen haar eigen problemen en die van haar moeder niet concreet aannemelijk weet te maken, te meer daar noch uit de verklaringen van verzoeksters moeder, noch uit verzoeksters verklaringen dergelijke link kan blijken, (9) verzoeksters houding, waarbij zij eerst helemaal geen zin had om het land te verlaten en naar België te komen en vervolgens geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje of Frankrijk, niet in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wat betreft de problemen van verzoeksters moeder die zij aanhaalt moet worden vastgesteld dat in haar hoofd eveneens werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals wordt toegelicht, (9) de overige documenten die verzoekster voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, (10) verzoeksters profiel als jonge vrouw op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en zij in gebreke blijft om deze *in concreto* aan te tonen en (11) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald; (iii) het

gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

3.3.3.2. In de bestreden beslissing wordt tweede verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met alle verklaringen, haar profiel en haar achtergrond, tweede verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bendeleden haar wegens haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging persoonlijk vervolgen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij geen problemen heeft gekend met de autoriteiten, zij niet politiek actief is en zij naast de problemen van afpersingen en bedreigingen door bendeleden van de MS13 geen andere persoonlijke problemen heeft gekend in El Salvador, zodat er bijgevolg moet worden geconcludeerd dat tweede verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die erop zouden wijzen dat zij omwille van één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd; (ii) de door tweede verzoekster aangehaalde afpersing door bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming uit af te leiden nu (1) uit tweede verzoeksters verklaringen moet worden vastgesteld dat zij is ingegaan op de vraag van de bendeleden om *renta* te betalen en hiermee verdere problemen met de bende verhinderde, zij ondanks de afpersing nog steeds alle facturen kon betalen en een netwerk had om op terug te vallen zodat niet blijkt dat zij in een situatie van extreme armoede was beland, of bij terugkeer zal belanden, waardoor zij onmogelijk kon, of zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, (2) het uitermate vreemd is dat de bendeleden plots, minder dan een maand voor haar geplande vertrek naar België, het bedrag van de *renta* verhoogden van 20 dollar naar 200 dollar terwijl ze voordien ook eten accepteerden als betaling wanneer zij de *renta* niet kon betalen, (3) zelfs al mochten de bendeleden van MS13 het bedrag werkelijk hebben verhoogd naar 200 dollar moet worden vastgesteld dat tweede verzoekster haar zaak niet meer opende na 13 september en de bendeleden haar vervolgens ook geen *renta* meer zijn komen vragen, (4) in zoverre tweede verzoekster aanhaalt dat zij niet naar El Salvador zou kunnen terugkeren omdat haar huis momenteel gebruikt wordt door bendeleden van de MS13 moet worden opgemerkt dat zij dit niet heeft aangegeven toen haar eerder werd gevraagd of er iemand op het adres woonde en haar verschoning hiertoe niet kan overtuigen, evenals dat moet worden vastgesteld dat tweede verzoekster dit niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, (5) wat betreft de problemen van tweede verzoeksters dochter (eerste verzoekster) moet worden gewezen op het feit dat de commissaris-generaal ook ten aanzien van haar een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, (6) tweede verzoeksters profiel als handelaar en persoon die geld ontvangt uit het buitenland op zich niet volstaat om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, dat zij deze vrees of reëel risico *in concreto* moet aantonen waartoe zij in gebreke bleef, (7) de overige documenten die verzoekster voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen en (8) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald en (iii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van

aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

3.3.3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeksters in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeksters om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moeten een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeksters aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeksters samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeksters afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeksters. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Eerste verzoekster voert aan dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van problemen met een bendelid van MS13 die haar heeft proberen te misbruiken, ontvoeren en die haar bedreigd heeft. Daarnaast wijzen verzoeksters erop dat tweede verzoekster een eigen zaak had in El Salvador en dat zij *renta* moest betalen. Omwille van de verhoging van de *renta* van 20 naar 200 dollar kon tweede verzoekster deze evenwel niet langer betalen.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier van eerste verzoekster besluit de Raad dat eerste verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de onaannemelijke, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen, alsook haar houding kan er immers geen geloof worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de bendeleden.

Zo overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat eerste verzoekster en tweede verzoekster inconsistente verklaringen afleggen over wie haar vader op de hoogte zou hebben gebracht na het voorgehouden incident waarbij een bendelid van MS13 eerste verzoekster zou hebben proberen te verkrachten. Immers, daar waar eerste verzoekster verklaart dat haar moeder de dag van het voorgehouden incident haar vader opbelde nadat zij haar moeder had ingelicht over wat er met haar was gebeurd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16), geeft tweede verzoekster daarentegen aan dat zij aan haar dochter (eerste verzoekster) opdroeg om haar vader te bellen omdat zijzelf niet wist wat te doen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 18). Eerste verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij in overleg met haar moeder bevestigt dat het haar moeder was die haar vader opbelde en dat het feit dat dit niet zo in de notities van het persoonlijk onderhoud staat van haar moeder te wijten is aan een misverstand, een vertalingsfout of aan het feit dat haar moeder zich versproken heeft. De Raad merkt evenwel op dat blote beweringen van harentwege buiten beschouwing gelaten, eerste verzoekster niet *in concreto* aantoont dat er tijdens het persoonlijk onderhoud van haar moeder sprake zou zijn geweest van misverstanden of vertalingsfouten. De notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens dit persoonlijk onderhoud een misverstand of een vertalingsfout zou hebben voorgedaan. Tweede verzoekster heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van dit onderhoud en de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van dit onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissingen hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen.

Waar eerste verzoekster nog beargumenteert dat deze tegenstrijdigheid onvoldoende is om haar hele relaas als ongeloofwaardig te bestempelen, moet erop worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

Daarnaast vermag de politieklacht die door eerste verzoekster werd voorgelegd evenmin de ongeloofwaardig geachte verklaringen ten grondslag van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen. Zo verklaart eerste verzoekster immers zelf dat de politie in de klacht heeft geschreven wat zijzelf wilden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Deze vaststelling maakt dan ook dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan deze politieklacht. Met de argumentatie dat haar verklaringen over de omstandigheden van het neerleggen van de klacht doorleefd, gedetailleerd en geloofwaardig zijn en bevestigd worden door haar moeder en het betoog dat de klacht minstens als begin van bewijs moet worden aanvaard, volhardt eerste verzoekster in wezen in de door haar afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en bekritiseert en spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij zelf heeft aangegeven dat de politie in de klacht heeft genoteerd wat zij wilden, zodat deze bezwaarlijk als een weergave van de door eerste verzoekster voorgehouden gebeurtenissen kan worden aanvaard.

Aangaande de kopieën van dreigbrieven die eerste verzoekster voorlegt, wordt in de bestreden beslissing voorts op goede gronden overwogen als volgt:

“Ook over uw verklaringen in verband met de twee dreigbrieven die u zou gekregen hebben van de MS rijzen er vragen. Zo verklaart u dat uw vader na de gebeurtenissen van 13 september 2019, 's nachts bij jullie bleef en er de wacht hield (CGVS, p. 16). U legt uit dat u de ochtend van 14 september 2019 opstond om naar uw werk te gaan, en vervolgens de dreigbrief vond die de MS13 onder uw voordeur had geschoven (CGVS, p. 14). Volgens uw eigen verklaringen komt deze deur echter uit in de living (CGVS, p. 14), waar uw vader op dat moment de wacht aan het houden was (CGVS, p. 16, 18). Dat u degene bent die vervolgens deze dreigbrief vindt, terwijl uw vader er volgens uw verklaringen de wacht aan het houden was en niet geslapen heeft (CGVS, p. 16, 18-19), is uitermate vreemd. Uw uitleg, dat hij het niet gezien zal hebben, en dat u zich voorstelt dat degene die de dreigbrief heeft achtergelaten, geen geluid heeft gemaakt, en uw vader dus ook niets gehoord heeft (CGVS, p. 19), kan niet overtuigen. Dat uw vader de dreigbrief niet zou hebben opgemerkt die onder een deur werd geschoven in de ruimte waar hij de wacht hield, is onaannemelijk. Ook uw verklaringen over wat er met de originele tweede dreigbrief is gebeurd, zijn eigenaardig. Zo stelt u speciaal foto's te hebben getrokken om voldoende bewijs te hebben van wat er u is overkomen in het geval u de brieven zou kwijt raken (CGVS, p. 15), maar bij uw vertrek naar België hebt u er niet op gelet dat u het moest meenemen en bent u het gewoonweg vergeten (CGVS, p. 15), terwijl u op dat moment al besloten had om internationale bescherming aan te vragen in België (CGVS, p. 8, p. 17). Overigens moet er op gewezen worden dat aan de kopieën van de twee dreigbrieven geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gezien de afkomst ervan niet kan worden nagegaan.”

Eerste verzoekster oppert in het verzoekschrift dat zij niet weet of haar vader al dan niet geslapen heeft en dat het ook niet vreemd of onwaarschijnlijk is dat haar vader niet gehoord heeft dat iemand een brief onder de deur heeft geschoven. De Raad merkt op dat eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nochtans heeft aangegeven dat zij vermoedt dat haar vader niet geslapen heeft omdat er geen plaats was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 16). Aangezien zij verklaart dat haar vader die nacht de wacht hield, zich daarbij in de woonkamer bevond waar ook de deur is waaronder de brief zou zijn geschoven en haar ouders haar de volgende ochtend zouden hebben gezegd niet te gaan werken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 14 en 16), is het allerminst geloofwaardig dat het eerste verzoekster zou zijn geweest die de brief zou hebben gevonden. De argumentatie in het verzoekschrift vermag hieraan geen afbreuk te doen.

In zoverre eerste verzoekster aanvoert dat zij de dreigbrieven niet naar Europa heeft meegenomen omdat zij dacht dat dit problemen zou kunnen veroorzaken mocht zij door de grenspolitie gecontroleerd zijn geweest, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat eerste verzoekster zich te dezen bedient van een loutere *post factum*-verklaring die niet de minste steun vindt in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 15).

waarbij zij op de vraag waarom zij de brief niet heeft meegebracht antwoordt: “Geen idee, we zijn het vergeten, nog ik hebben erop gelet dat we het moesten nemen (...)”) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Het betoog dat zij de bewuste brieven na haar aankomst in Europa niet kon ophalen omdat hun huis wordt gebruikt door bendeleden, vormt evenmin een valabel argument om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verder is het niet geloofwaardig dat eerste verzoekster, nadat er een poging plaatsvond om haar te verkrachten en zij twee dreigbrieven ontving op twee dagen, geen problemen meer kende in de week voor haar vertrek uit El Salvador (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 17) zo een bendelid daadwerkelijk zijn oog op haar zou hebben laten vallen. Uit de landeninformatie (zie map ‘Landeninformatie’ en rechtsplegingsdossier) blijkt immers dat het leven van vrouwen en meisjes die zich verzetten tegen het gezag van de bende, bijvoorbeeld door de seksuele avances van een bendelid af te wijzen, in gevaar kan zijn (“*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016, p. 37-38 en de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 19-21). Dat eerste verzoekster in die week voorzorgsmaatregelen heeft genomen, wordt gerelativeerd door de vaststelling dat zij wel nog een klacht is gaan indienen bij de politie en ook mee is geweest met haar moeder om haar paspoort in orde te maken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16 en administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeksters moeder, p. 20). Hieruit blijkt immers dat eerste verzoekster nog wel degelijk is buiten gekomen na het voorgehouden incident. Daarenboven geeft eerste verzoekster aan dat de bendeleden tot twee maal toe een dreigbrief hebben achtergelaten bij haar thuis, waaruit aldus kan worden afgeleid dat zij eerste verzoekster wisten wonen. Dat het bendelid dat eerste verzoekster zou hebben proberen te verkrachten haar desalniettemin verder geheel met rust liet, is dan ook niet geloofwaardig.

De Raad merkt verder op dat – daargelaten de vaststelling dat eerste verzoekster hiertoe geen enkel begin van bewijs bijbrengt – eerste verzoeksters verklaringen over haar reis naar Europa verder de geloofwaardigheid van haar vrees ondermijnen. Eerste verzoekster verklaart immers enerzijds dat zij haar ticket naar België kocht in juli 2019 om op 8 oktober te vertrekken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 8-9), hetgeen erop wijst dat zij haar reis naar Europa aldus voor haar voorgehouden problemen op 13 september 2019 heeft gepland. Ook uit tweede verzoeksters verklaringen volgt dat zij hun vliegtuigtickets reeds hadden voor de voorgehouden problemen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 13). Deze vaststelling op zich ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging. Te meer daar deze voorgehouden problemen zich dan plots anderhalve week voor haar geplande vertrek naar België zouden hebben afgespeeld (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8, 16-17). Verder moet erop worden gewezen dat eerste verzoekster anderzijds verklaart dat zij en haar moeder helemaal geen zin hadden om het land te verlaten en naar België te komen na hun bewuste problemen, maar zij dit dan toch hebben gedaan op aanraden van haar zus (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Hoewel het doel van eerste verzoeksters geplande reis mogelijk initieel anders was (toeristische insteek), staat deze laatste verklaring van eerste verzoekster haaks op de vaststelling dat zij eerder, en dit op een ogenblik dat zij nog geen vervolgingsvrees kende in El Salvador, schijnbaar wel bereid was om naar België af te reizen. Deze vaststellingen ondermijnen naar het oordeel van de Raad derhalve de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het niet indienen van een verzoek om internationale bescherming in Spanje en in Frankrijk is *in casu* bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent het feit dat eerste verzoekster en haar moeder inconsistente verklaringen zouden hebben afgelegd over het feit of zij het bendelid dat eerste verzoekster zou hebben proberen te verkrachten al dan niet eerder reeds zouden hebben gezien, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

In zoverre eerste verzoekster, onder verwijzing naar het rapport Human Rights Watch, “*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van februari 2020, voorts aanvoert dat het voor slachtoffers geen optie is om zich binnen El Salvador te hervestigen, dient erop gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de

door haar voorgehouden problemen met de bende MS13 in haar buurt, hetgeen de vraag of zij zich al dan niet elders in El Salvador veilig zou kunnen vestigen irrelevant maakt.

3.3.5.3. In zoverre eerste verzoekster verwijst naar de problemen van haar moeder, meer bepaald dat zij verplicht werd om *renta* te betalen en de verhoogde *renta* na twee keer niet langer kon betalen, moet vooreerst worden opgemerkt dat eerste verzoekster er niet in slaagt om een band aan te tonen tussen haar voorgehouden problemen enerzijds en de problemen van haar moeder (tweede verzoekster) anderzijds. Eerste verzoekster verklaart immers zelf dat zij niet weet of de benedeleden de verhoging van de *renta* hebben opgelegd om druk op haar te leggen om zich uit te leveren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Dit klemmt des te meer daar uit de verklaringen van verzoeksters moeder blijkt dat het bedrag van de *renta* werd verhoogd op 31 augustus 2019 en dus twee weken voor de door eerste verzoekster voorgehouden problemen en dat zij niet wist waarom deze verhoging werd doorgevoerd (administratief dossier, map 'Landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud verzoeksters moeder, p. 18 en 21).

Verder stelt de Raad, na lezing van het administratief dossier van tweede verzoekster, vast dat de door haar aangehaalde problemen met de bende MS13 en het betalen van *renta* onvoldoende zwaarwichtig zijn om als een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking te nemen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er wat dit betreft in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster vooreerst terecht op dat uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat zij is ingegaan op de vraag van de benedeleden om *renta* te betalen en hiermee verdere problemen met de bende verhinderde, alsook dat zij ondanks de afpersing nog steeds alle facturen kon betalen en een netwerk had om op terug te vallen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 11) zodat niet blijkt dat zij in een situatie van extreme armoede was beland, of bij terugkeer zal belanden, waardoor zij onmogelijk kon, of zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verder wordt pertinent opgemerkt dat het uitermate vreemd is dat de benedeleden plots, minder dan een maand voor haar geplande vertrek naar België, het bedrag van de *renta* verhoogden van 20 dollar naar 200 dollar terwijl ze voordien ook eten accepteerden als betaling wanneer zij de *renta* niet kon betalen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 16). Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat, zelfs al mochten de benedeleden van MS13 het bedrag werkelijk hebben verhoogd naar 200 dollar, tweede verzoekster haar zaak niet meer opende na 13 september en de benedeleden haar vervolgens ook geen *renta* meer zijn komen vragen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 21). Uit niets kan bijgevolg blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador verdere problemen zou kennen met de bende MS13.

Door in het verzoekschrift te benadrukken dat uit de informatie blijkt dat afpersing, zeker van kleine zelfstandigen heel vaak voorkomt in El Salvador, dat de gevraagde bedragen soms irrationeel hoog zijn zodat handelaars besluiten hun zaak te sluiten, dat afpersing een risico inhoudt wanneer iemand het bedrag niet meer kan betalen of betaalt, dat feit dat tweede verzoekster tot nog toe in staat was om *renta* te betalen geen afbreuk doet aan dit risico en zij heeft kunnen aantonen dat zij reeds slachtoffer was van de *pandilla* en zij een groot risico kent op toekomstige vervolging, waartoe zij citeert uit diverse artikels, doet verzoekster geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad benadrukt in dit verband dat een loutere verwijzing naar haar profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe zij in gebreke blijkt zoals blijkt uit het voorgaande en de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dat verband. Zo tweede verzoekster in het verzoekschrift nog oppert dat zij het afpersingsgeld niet meer heeft betaald en van de gevolgen is gevlucht, dient te worden benadrukt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij haar kleine handelszaak heeft stopgezet op 13 september en de benedeleden haar vervolgens geen *renta* meer zijn komen vragen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 21), zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekster actueel nog enige persoonlijke vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te hebben bij terugkeer naar El Salvador.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog overwogen als volgt:

"Verder haalt u nog aan dat u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador omdat uw huis momenteel gebruikt zou worden door benedeleden van de MS13 (CGVS, p. 20). U had eerder echter al verklaard dat

er momenteel niemand op het adres woonde (CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u toen niet had gezegd dat er benedeleden uw huis bewoonden, stelt u dat u dit niet deed omdat we toen nog niet aan dat deel waren gekomen, en de benedeleden pas maanden na uw vertrek het huis hebben ingepalmd (CGVS, p. 23). Deze poging tot verschoning kan niet overtuigen, gezien er u expliciet werd gevraagd of er momenteel nog iemand op het adres woonde, en er u vervolgens ook werd gevraagd wat er dan met het huis gebeurd was (CGVS, p. 4). U liet overigens na om hier iets van bij de Dienst Vreemdelingenzaken te vermelden. Ook hiermee kan u dus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.”

Tweede verzoekster meent dat zij geenszins tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Ze verduidelijkt immers dat er in haar huis momenteel niemand woont, maar dat het gebruikt wordt door de bende die er een ‘casa destruya’ van gemaakt heeft. Er dient echter te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, zo haar huis daadwerkelijk worden gebruikt door benedeleden en dit een reden zou zijn die haar terugkeer naar El Salvador onmogelijk zou maken, zij op de vraag wat er dan met haar huis is gebeurd enkel antwoordt dat ze het afgesloten heeft gelaten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 4).

In zoverre tweede verzoekster verder aanvoert dat zij het feit dat de bende haar huis als vergaderplek gebruikt, niet heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat dit geen aanleiding vormde voor haar vertrek aangezien ze dit pas te weten is gekomen in België, dient te worden benadrukt dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van tweede verzoekster kon worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas zou hebben vermeld, waaronder de redenen waarom zij meent niet te kunnen terugkeren naar El Salvador en dit los van het gegeven of deze feiten zich pas hebben gemanifesteerd na haar vertrek uit haar land van herkomst.

3.3.5.4. Waar eerste verzoekster voorts beargumenteert dat zij een bijkomende vrees heeft als zijnde een jonge vrouw, dient te worden benadrukt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* aangetoond te worden (“Depending on the particular circumstances of the case [...]”, UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016, p. 37-38), waartoe eerste verzoekster echter in gebreke blijft. Zij komt immers niet verder dan het verwijzen naar algemene informatie die evenwel geen betrekking heeft op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Hierboven werd reeds besproken dat haar verklaringen niet aannemelijk of ongeloofwaardig zijn.

3.3.5.5. De loutere verwijzing naar een risicoprofiel (familielid van iemand die in het buitenland verblijft en iemand die geld ontvangt uit het buitenland) en de verwijzing naar informatie waarin gewag wordt gemaakt van afpersing en geweld, volstaan niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond, waartoe eerste verzoekster in gebreke blijft nu zij niet verder komt dan het poneren van het lopen van een dergelijk risico en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de bedreigingen die zij in El Salvador zou hebben ervaren en waartoe tweede verzoekster in gebreke blijft nu zij niet aantoonde dat zij naar aanleiding van de door haar aangehaalde feiten en gebeurtenissen actueel nog enige persoonlijke vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te hebben bij terugkeer naar El Salvador. De Raad betwist verder niet dat verzoeksters bij terugkeer (opnieuw) te maken kunnen krijgen met beroving of afpersing, maar dit betreft een risico waar veel Salvadoranen mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing het vereiste minimumniveau van ernst niet om als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Zo verzoeksters beargumenteren dat zij een risicoprofiel bezitten omwille van het feit dat eerste verzoekster een klacht heeft ingediend tegen een bendelid, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds is komen vast te staan omtrent het gebrek aan bewijswaarde van deze klacht, alsook de ongeloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen met een bendelid van MS13.

3.3.5.6. Verzoeksters betogen verder uitvoerig dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland dat de indruk zal wekken dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en waardoor zij een doelwit zullen uitmaken voor afpersing en het daarmee gepaard gaand geweld. Verzoeksters vervolgen dat eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, de kans reëel is dat deze informatie bij een terugkeer naar El Salvador opnieuw komt bovendrijven. Verzoeksters verwijzen hierbij naar verschillende rapporten en artikels, waaronder de aan de verzoekschriften gevoegde COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 (stuk 3).

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeksters van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze vrees aantast. Bovendien dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in tegenstelling tot wat verzoeksters in hun verzoekschriften betogen, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeksters om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen laten verzoeksters evenwel na om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, maken verzoeksters immers niet aannemelijk dat zij actueel problemen kennen met de bende MS13, dan wel zullen kennen bij een terugkeer naar El Salvador. Er zijn verder evenmin andere concrete indicaties dat zij in het oog worden gehouden door leden van dezelfde, dan wel een andere bende. Verzoeksters maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Zoals hoger reeds aangestipt blijkt uit de landeninformatie weliswaar dat verzoeksters zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus, “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020, p. 20-22), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeksters niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoeksters' verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder herhaalt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Wat betreft het in de verzoekschriften aangehaalde rapport “*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van 5 februari 2020 van Human Rights Watch dient bovendien te worden opgemerkt dat dit rapport in het bijzonder gaat over personen die terugkeren van de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer een verleden als bendelid. Verzoeksters tonen, gelet op het voorgaande, allerm minst aan dat zij behoren tot specifieke groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeksters in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeksters nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met de bende MS13 en/of het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

3.3.5.7. De overige documenten die door verzoeksters werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft de getuigenissen die eerste verzoekster per aanvullende nota ter terechtzitting voorlegt moet worden opgemerkt dat zij duidelijk ten behoeve van eerste verzoekster werden opgesteld met het oog op haar verzoek om internationale bescherming en zij op geen enkele wijze geverifieerd zijn op hun waarachtigheid, zodat zij een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden gehecht.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeksters geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

3.3.5.8. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van eerste verzoeksters verklaringen stelt de Raad vast dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van haar beweerde problemen met de bendeleden in haar wijk. Het betoog dat zij als iemand wordt gezien die een vorm van verzet pleegde tegen de bende met *semi*-autoriteit in haar land van herkomst en dit wel degelijk een (politieke) verzetsdaad uitmaakt ten opzichte van de autoriteit van de bende, waartoe zij verwijst naar "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*", kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.5.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeksters nog wijzen op het gebrek aan beschermingsmogelijkheden door de overheid, wijst de Raad erop dat vermits eerste verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij problemen heeft gekend/kent met de bende MS13 en tweede verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij actueel nog enige persoonlijke vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te hebben bij terugkeer naar El Salvador, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (in *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeksters is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De argumentatie van verzoeksters, ten dele op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert en anderzijds op diverse internetbronnen, dat meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict, dat het geweld gekenmerkt wordt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen “opportunistische doelwitten”, dat er een situatie heerst van wijdverspreid geweld waarbij niemand veilig is en iedereen het risico loopt te verdwijnen, dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen, kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen – die veeleer minder recent zijn dan de informatie die verwerende partij aanbrengt – weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Uit de door partijen ter beschikking gestelde informatie blijkt immers dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel, waaronder burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen, familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes, burgers die bendes verlaten of verraden hebben, LGBTI-personen, burgers met bepaalde beroepen, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen en burgers die professioneel betrokken zijn bij

het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten.

De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Er kan bijgevolg uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeksters er nog op duiden dat eerste verzoekster als vrouw zijnde, zij samen als niet tot de "*hogere klassen*" behorend en als personen die economische steun krijgen uit het buitenland een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van het bendege geweld, komen zij opnieuw niet verder dan het uiten van blote beweringen die zij op geen enkele wijze concretiseren. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien niet dat het enkele feit dat zij vrouwen zijn, het niet behoren tot de hogere klassen en/of zij desgevallend financiële ondersteuning krijgen vanuit het buitenland, in hun hoofde een verhoogd risico op het lopen van een reëel risico op ernstige schade met zich meebrengt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoeksters niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft die verzoeksters op uitvoerige wijze uitwerken in hun verzoekschriften met verwijzingen naar diverse rapporten, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoekster om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van eerste verzoeksters relaas en het onvoldoende zwaarwichtig karakter van tweede verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.9. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal te dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.11. Waar verzoeksters in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET